

58. Фестивал професионалних позоришта Србије „Јоаким Вујић“ 11. мај 2022.

ПРЕДСТАВЉАМО ЖИРИ 58. ФЕСТИВАЛА ПРОФЕСИОНАЛНИХ ПОЗОРИШТА СРБИЈЕ „ЈОАКИМ ВУЈИЋ“

МР НЕМАЊА РАНКОВИЋ

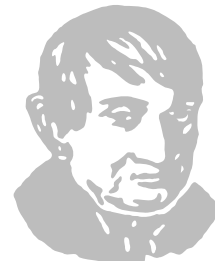
Глумац и редитељ, рођен 1979. у Ужицу. Дипломирао на Академији уметности у Новом Саду 2002. у класи Виде Огњеновић. Звање магистра уметности стекао на Универзитету уметности у Београду 2006. под менторством Огњенке Милићевић. 2003. године похађао радионице на Институту Гротовски центра у Вроцлаву. На позив Елен Стјуарт (LaMaMa) 2007. учествује на Међународном симпозијуму позоришних редитеља у Сполету. Као стипендиста Гетеовог института током 2010. боравио у Хамбургу (Thalia Theater), а у Чикагу као стипендиста програма „Отворени свет“ из области менаџмента у позоришту, под покровитељством Америчког конгреса, 2013. године. Запослен у Народном позоришту Ужице на месту уметничког директора и уметничког директора ЈПФ – „Без превода“, где је реализовао преко седамдесет позоришних продукција и четрнаест фестивала. Члан УО Српског центра међународног позоришног института у периоду од 2011. до 2015. године. На међународни мастер програм М. А. Teaching Professional Theatre Practice примљен 2015. код др Јурија Alschitza, АКТ – ZENT International Theatre Centre Berlin. Званични делегат Српског центра ИТИ-ја на 34. Светском конгресу Међународног позоришног института под окриљем УНЕСКА у Јеревану, 2014. године.

Режирао више представа од којих су најзначајније: *Умешност и доколица* – Стив Тешић, *Инес де касиро* – Џо Клифорд, *Мејџак за све* – Душан Спасојевић, *Силешка и љубав* – Фридрих Шилер, *Одумирање међега* – Бранко Ђопић, *Невидљиви људи* – Јелена Кајго, *Сведобро* – Стеван Вранеш, *Посејџа* – по мотивима *Посејџе сиваре даме* Ф. Диреманта. Као глумац играо у следећим представама: *Бојојављенска ноћ*, *Тартиф*, *Како засмејати јосифовара*, *Виза...* Као члан жирија учествовао у раду следећих фестивала: Међународни фестивал амбијенталног театра „Тврђава Театар“, Смедерево 2009, 17. Театар фест „Петар Кочић“, Бања Лука, БИХ 2014, 43. ИНФАНТ – Интернационални фестивал алтернативног и новог театра, Нови Сад 2016.

Представе које је режирао учествовале су на разним фестивалима. Добитник награде за режију на Фестивалу „Јоаким Вујић“ 2007.



Мр Немања Ранковић,
глумац и редитељ



НАГРАДЕ 58. ФЕСТИВАЛА „ЈОАКИМ ВУЈИЋ“

- Награда за најбољу драмску представу у целини
- Награда за најбољу режију
- Награда за најбољу сценографију
- Награда за најбољу костимографију
- Награда за најбоље глумачко остварење – четири равноправне награде
- Награда најбољем младом глумцу
- Специјална награда – за неки од сегмената позоришне игре који није обухваћен главним наградама
- Награда Округлог стола критике



ТАКМИЧАРСКИ ПРОГРАМ

7. мај 2022. 20.00 часова

НА РУБУ ПАМЕТИ

ЈЕДНЕ ПИЈАНЕ НОВЕМБАРСКЕ НОЋИ 1918.

Мирослав Крлежа (по делима М. Крлеже,
Ива и Тене Штивичић)

Режија: Марко Мисирача

Књажевско-српски театар Крагујевац /
Хрватски културни центар Београд

8. мај 2022. 20.00 часова

ОСЛОБОЂЕЊЕ СКОПЉА

Душан Јовановић

Режија: Горчин Стојановић

Народно позориште Ниш /
Народно позориште Лесковац

9. мај 2022. 20.00 часова

СТВАРАЊЕ ЧОВЕКА

Тијана Грумић

Режија: Миа Кнежевић

Народно позориште Лесковац

10. мај 2022. 20.00 часова

ТРПЕЛЕ

Бобан Скерлић и Милена Демоло

Режија: Александра Ковачевић

Краљевачко позориште /
Шабачко позориште

11. мај 2022. 20.00 часова

ЦРНА ОВЦА

Вида Давидовић

Режија: Снежана Тришић

Краљевачко позориште

12. мај 2022. 20.00 часова

СВЕ НЕСРЕЋНЕ ПОРОДИЦЕ

ЛИЧЕ НА СРЕЋНЕ ПОРОДИЦЕ

Патрик Лазић и Милена Демоло

Режија: Патрик Лазић

Народно позориште Пирот

13. мај 2022. 20.00 часова

ИЗБИРАЧИЦА 42

по мотивима Избирачице Косте Трифковића

Режија: Владимир Попадић

Крушевачко позориште

ПРЕДСТАВА У ЧАСТ НАГРАЂЕНИХ

14. мај 2022. 20.00 часова

СВИЊСКИ ОТАЦ

Александар Поповић

Режија: Хаџи Немања Јовановић

Народно позориште Ужице



ГЛЕДАЛИ СТЕ / ТРПЕЛЕ

Бобан Скерлић и Милена Деполо

Режија: Александра Ковачевић
 Сценограф: Владан Славковић
 Костимограф: Станислава Јамушаков
 Композитор: Предраг Милановић
 Сценски покрет: Дамјан Кецојевић
 Дизајн светла: Радомир Стаменковић
 Сарадник на пројекту: Биљана Славковић,
 психотерапеуткиња

ИГРАЈУ:

Јагода – **Јасминка Хоћић /
 Биљана Костантиновић**
 Дуња – **Александра Ристић**
 Малина – **Горица Динуловић**
 Неранца – **Соња Милојевић**
 Вишња – **Биљана Талић**
 Грозда – **Деана Костић**
 Купина – **Светлана Миленковић**

Краљевачко позориште / Шабачко позориште



О представи

„Трпеле“ је комад који се бави судбинама жена које су убиле своје злостављаче. Настао је на основу аутентичних исповести затвореница које су трпеле брутално насиље. Њихови покушаји да пронађу спас у институцијама система, породици, међу пријатељима, колегама и суседима наилазили су на зид одбијања. Други пол је вековима осуђен на трпно стање док је сила – мистични темељ ауторитета слепа за патњу потчињених. Затворени кругови системског насиља имплодирају и у овом тренутку, тражећи Нови, праведнији свет са више светлости, милости и љубави.

Александра Ковачевић, редитељка



ВЕЧЕРАС НА РЕПЕРТОАРУ / ЦРНА ОВЦА

Вида Давидовић

Режија и драматургија: Снежана Тришић
 Композиторка и аранжерка:
 Марија Балубцић
 Сценографкиња: Снежана Тришић
 Костимографкиња: Милица Грбић-Комазец
 Сценски покрет и кореографија: Катарина Илијашевић и Снежана Тришић
 Лектор: Ђорђе Марковић
 Дизајн светла: Радомир Стаменковић
 Асистенткиња сценографа:
 арх. Ирена Николић
 Фото: Ненад Миленковић

ИГРАЈУ:

Поштењак – увек као такав,
 мало прича и гледа своја посла –
Никола Воштинић
 Љубавница – увек као таква –
Александра Аризановић
 Вођа, Богаташ и Сиромах –
Зоран Церовина
 Шефица банде, Банкарка,
 Тужитељка, Министарка и
 Професорка – **Горица Динуловић**
 Лопов 1, Сиромах – **Владимир
 Јовановић**
 Лопов 2, Полицајац – **Предраг
 Павловић**
 Лопов 3, Сиромах – **Биљана Талић**
 Лопов 4, Шалтеруша – **Светлана
 Миленковић**

Краљевачко позориште

КПЈ
 КРАЉЕВАЧКО
 ПОЗОРИШТЕ



ДОСТА! СУ ТРПЕЛЕ

пише: Александра Јовановић



На самом почетку, седам жена хекла, у њиховим рукама црвена вуница. На сцени су: Вишња (Биљана Талић), Дуња (Александра Ристић), Купина (Светлана Миленковић), Малина (Горица Динуловић), Јагода (Јасминка Хоџић), Неранца (Соња Милојевић) и Грозда (Деана Костић), а затим многи други.

Представа „Трпеле”, по тексту Бобана Скерлића и Милене Демоло, а у режији Александре Ковачевић најбоље се може описати као ритуал, форма једног обреда, телесног и вокалног изражавања да би се нешто објаснило, да би се нешто прочистило, жртвовало, призвало или тражило. Са једне стране, њени корени сежу до самог античко доба, а вероватно и даље, до племенских плесова или боље речено, до настанка људског рода, настанка човека и жене. Ако баш хоћемо, до Едена, где се Ева први пут огрешила појевши забрањену јабуку. Када су протерани на земљу и Бог није више желео да их штити, како ли се Адам светио?

Са друге стране, по свом облику, „Трпеле” вуку грађу из наше културе, хорских певања и фолклора, где и сама музика (Предраг Милановић) својим оштрим тоновима подсећа на хибрид тужбалице/бајалице/клетве, али и молитве. Рећи да је представа потресна, било би потцењивање, јер се многих потресних појава лако можемо отрести када искорачимо са позорнице у стварни живот. Чињеница да нас језа драме неминовно прати и тамо, застрашујућа је и болна.

Сам драмски текст настао је на основу аутентичних исповести затвореница које су убиле своје мужеве, након што су истрпеле брутално насиље, а ова изведба, мешавина документаристичког и играног жанра, означава женски крик пупућен себи, злостављачима, мртвим и живим, породицама које окрећу главе, затварају прозоре, врата и уши; пријатељима који теше речима па немо одлазе, „добронамерним” комшијама које назову полицију да би умирили своју савест без пристанка жртве; институцијама које би требало да штите те исте жртве, а не знају како би тачно поступали, јер њихови правилници имају шаблон у који се некако већина случајева не уклапа.

Јунакиње својим исповестима говоре и другим женама, отвордним, женама-стубовима, али не куће, већ патријархата. Женама које ћуте поручују да су и оне ту биле, а девојчицама ваљда, да се надају како им тако никада неће бити. За сада, то остаје слаба утеха, будући да сваког дана, у бар једној кући, у једном граду, нека жена трпи.

Чисти исповедни делови постали су представе у малом, додатком драмских елемената, одигравања свих

етапа насиља, од упознавања, зближавања, краткотрајне среће, првог шамара, извињавања и обасипања нежношћу, другог шамара, првих батина, других, десетих, стотих и тако у недоглед, све док нису пресекле, све док се заправо нису избориле за голи живот, макар иза решетака. Глумице су демонстрирале дивна редитељска решења и уз сценски покрет (Дамјан Кецојевић) и невероватни ритам светла (Радомир Стаменковић), омогућиле да на сцени видимо судбине седам храбрих жена, све различитог економско-социјалног статуса, а опет истих у несрећи која им се догађа. Једноставност сценографије и реквизите (Владан Славковић) и костима (Станислава Јамушаков) који може да подсећа на кимоно, затворску униформу, баде мантил или хорску одежду, учинила је да јасније видимо драмске просторе којих нема: куће, станове, село, дом здравља, стан, амфитеатар, полицијску станицу, суд, затвор и све те људе-типове који обигравају око јунакиња. Сваки од злостављача има карактеристичне покрете, мимику, тикове и начин изражавања и сваког можемо додатно осликати у глави, јер је њихов опис тако животан. Опет, у овој драми, за њихову евентуалну пуноћу нема и не сме бити места.

Треба напоменути да је као сарадница на пројекту учествовала психотерапеуткиња Биљана Славковић, како би се теми приступило на што осетљивији начин и сви актери водили ка коначној изведби уз подршку и разумевање.

Само насиље, у представи је решено коришћењем предмета ради звучности, кореографисаним покретима глумаца и што је занимљивије, реакцијама глумица у низу. На ударац не реагује само она чија је прича у том тренутку у фокусу, већ све, јер су све попут једног организма. Такође, брзина којом глумице прелазе из јунакиња у злостављаче, из злостављача у чланове породице или чланове реда и мира, је запањујућа, будући да је снага коју драма изискује огромна.

При убиствима, црвени конац послужио је као крв, некада дугачка нит, некада смотан у клупко да тачно одговара датој рани, што је само још један слој, готово ироничног поигравања са вештином плетења, тог тако женског заната. Након последње изговорене реплике, „чекам... да ми сване”, публика је стала на ноге и дуго тапшала, чиме је ритуал завршен.

„Трпеле” су на позорницу изнова вратиле катарзу, прочишћење које нема за циљ да нам олакша одлазак кући, напротив. Оне су вапај који подстиче побуну, позив на самопреиспитивање, храброст, нежност и једно коначно: доста.

ОКРУГЛИ СТО ПРЕДСТАВЕ ТРПЕЛЕ

ФОТО: Ненад Борисављевић

Четврто вече округлог стола текло је нешто необичнијим током. Учесници представе, као и публика, били су још увек под снажним утиском представе „Трпеле“, па је др Зоран Максимовић предложио да сваки од актера каже оно што мисли да је важно за процес рада. У току разговора, укључили су се и појединци из публике, са својим питањима, али и примерима из стварног живота везаних за тему обрађивану у представи, тему насиља над женама, па се повела динамична и плодна дискусија. Ово су неки исечци разговора четврте вечери:

АЛЕКСАНДРА КОВАЧЕВИЋ:

– Тешко се опорављам и тешко могу да говорим после ове представе. Догађа се такав трансфер и тако бурне реакције публике при сваком извођењу, дакле ово није изузетак. Људе ова представа дубоко гане и веома дубоко и бурно реагују на њу. Шта рећи, а да не звучи као фраза? Сви знамо да је битно да се бавимо овом темом. Наравно да нам је било тешко док смо пролазиле кроз процес.

ДР ЗОРАН МАКСИМОВИЋ:

Можемо онда о сценским елементима, да мало одахнемо...

АЛЕКСАНДРА КОВАЧЕВИЋ:

– У једној великој припреми сам проучавала овај феномен из различитих углова, бавила се темом насиља над женама, феминистичким покретом, историјом потлачености жена и дошла сам до тога да је плетење и ткање један облик женског писма. Па кад сам кренула по томе да роварим, наишла сам на низ невероватних података о томе, да жене које су биле неписмене и нису имале права да се изражавају било како и никаква друга могућност за њих није постојала, осим тог ткања. Имамо низ историјских примера, да оне кроз ткање и у ткању утјаку своје приче. То је на неки начин, кроз векове, било женско писмо.

Текст је јако комплексан, има низ тих ликова, пре свега главних ликова, за које смо се одлучили да их радимо веристички; имамо насилнике, имамо друге, треће планове и свака од њих одигра неколико улога и онда сам много мислила како уопште представити то насиље, који израз пронаћи. И решење је била та вуница, која је и крв и нит. Она истовремено повезује жртве и злочинце. Кренула сам од те базичне идеје, да баш позоришним средствима, са минимумом реквизите прикажем ову савремену трагедију. Па бескрајно хвала Дамјану Кецојевићу и наравно целом ансамблу који је дисао једним дахом. Било је важно да се све узајамно подржавају у сваком тренутку. Онда смо добили тај хор који потенцира драматичност радње, а може да буде и ироничан. Добили смо типове и то смо се договорили још у старту, да базични ликови буду ликови, а остали типови. Па смо улазили у гротеску где смо сматрали да треба, па смо сматрали да треба да истакнемо проблем институција у нашем систему, које не реагују на адекватан начин никако. Такође, схватила сам да треба да се бавим филмском монтажом, што се тиче музике и светла. Да тачно одредим шта треба где потенцирати и на који начин монтирати представу. По мени позориште лежи у тој једноставности. Не волим мелодрамско позориште.

Присутнима се обратио Мишко Динуловић, директор краљевачког позоришта, нагласивши да је читава позоришна сезона у Краљеву посвећена женском писму, као и домаћим ауторима.



МИШКО ДИНУЛОВИЋ:

– Пре свега, драго ми је да смо у Јоакимовој кући и велика је част бити овде. Ова представа је за мене и о немоћи државе, тих институција које не реагују како треба и на томе треба радити. Када видите катарзу у очима публике, знате да се позориште вратило кући. Катарза је могућа.

ГОРИЦА ДИНУЛОВИЋ:

– Ми овом представом постављамо питање, само време је и да се нађе неко решење.

МИЛОШ ЛАТИНОВИЋ:

– Највећи је проблем можда то што нико не реагује. И велика је вештина Милене Демоло, драмска структура је у томе што овде имате потпуно градирано, социјално и образовно људе који чине тај злочин.

ДР ЗОРАН МАКСИМОВИЋ:

Реципице нам нешто о сарадњи са психотерапеутичкињом, Биљаном Славковић.

ГОРИЦА ДИНУЛОВИЋ:

– Заиста је било врло значајно што је била део овог тима, а са друге стране, када је одгледала једну пробу, након тога јој је дуго требало да се смири. Она се толико тога наслушала у животу и видела је разне жртве, али рекла је: „Као да ми се све поново вратило“.

МИЛОШ ЛАТИНОВИЋ:

– Било би врло значајно да се овај текст преведе, и то не само због наше литературе, већ да бисмо преузели иницијативу, да бисмо се борили против оваквих ствари. А ви сте то демонстрирале на најбољи могући начин.

Разговор се затим прелио и у публику, где су људи сваки час дизали руке, како би или поделили нешто са учесницима представе или затражили тумачење одређеног дела. Занимљиво је што је узраст у публици варирао од студената до пензионера и свако је желео да се укључи, чиме се демонстрирала снага позоришта и потврдила његова главна улога: да се прелије у живот.

ОКРУГЛИ СТО КРИТИКЕ МИЛОШ ЛАТИНОВИЋ, критичар

Милош Латинковић, књижевник. Рођен 1963. године у Кикинди. Основну и средњу школу завршио је у Кикинди, а Факултет политичких наука у Београду, где је одбранио мастер рад на тему: Стеријино позорје и позоришни живот Србије. Тренутно је на докторским студијама на истом факултету БУ.

Радио је као новинар у листу „Комуна” и Радио Кикинди, а сарађивао је са редакцијама више дневних листова и часописа у Србији, међу којима су Дневник (Нови Сад), Борба (Београд), Национална географија и други. Неколико година уређивао је књижевну рубрику под називом – Рукописи, листа српске дијаспоре „Кишобран” који излази у Ванкуверу – Канада. За новинску репортажу *У сред њоља око мора* објављену у магазину „Недељни дневник”, 1999. године добио је „Гран при” фестивала „Интерфер” у Сомбору.

У периоду од 1999. до 2001. године обављао је дужност директора Народне библиотеке „Јован Поповић” у Кикинди, а од 2003. до 2008. године био је директор Народнoг позоришта у Кикинди. Као члан општинског већа СО Кикинда био је задужен за ресор културе, образовања и медија у периоду од 2008. до 2013. године. Учествовао у покретању и организовању стручно-теоријског симпозијума „Кикиндски дијалози”, који је одржан у овом граду у периоду од 2002. до 2005. године уз учешће еминентних социолога, културолога, филозофа и других теоретичара из Србије и окружења.

Аутор је шест збирки прича, девет романа, две књиге есеја, две монографије и десетак драмских текстова (пет је објављено у позоришној и књижевној периодици) од којих су *Панонски карусел* и *Пауадор или Црњански* изведени у НП Кикинда, а *Крв црвеној њеши* у НП Ниш.

Објавио је више од сто књижевних прилога у периодици, недељним и дневним листовима.

Роман *Шекспиров клијент* (Стилос, Нови Сад) био је 2002. године у ужем избору за НИН-ову награду.

Књига *Приче вейрова*, после два издања у Србији (Чигоја штампа, Београд и Прометеј, Нови Сад), преведена је на румунски и немачки језик, а *Сјо дана кише* на бугарски језик (Персеј, Софија).

Романи *Шекспиров клијент* и *Четири лудила*, преведени су на руски језик (Скифија, Санкт Петербург), док је *Шекспиров клијент* преведен и на македонски језик.

Милош Латинковић, критичар

Такође, бројни прозни текстови су му преведени на енглески, мађарски, словеначки, словачки, руски и македонски језик.

Жири Друштва књижевника Војводине прогласио је роман *Целај у рају* (Стилос, Нови Сад) за најбољу књигу 2008. године, док је за поетско-прозну збирку *Звезде и осјерва* (Геопоетика, Београд) добио награду „Стеван Пешић” 2012. године.

За роман *Сјо дана кише* (Вулкан издаваштво, Београд) награђен је престижним признањем „Златни сунцокрет” (Награда Витал), 2014 године.

Роман *Ешаје ноћи* (Вулкан издаваштво, Београд) добио је награду „Лаза Костић”, новосадског Сајма књига (2020. године).

За поезију је награђен првом наградом на фестивалу „Пролеће” у Софији у Бугарској.

Есеј о глумцу под насловом *Између змаја и њејовој њева* награђен је првом наградном „Златно перо” на конкурс у Пожаревцу.

Главни уредник је позоришног часописа *Сцена*, који издаје Стеријино позорје у Новом Саду

Тренутно је директор БИТЕФ театра и фестивала.

Ожењен је и има двоје деце.

ПРАТЕЋИ ПРОГРАМ

4. мај – 4. јун

Фоаје Књажевско-српског театра

ИЗЛОЖБА „МИЈА АЛЕКСИЋ – БИТИ ГЛУМАЦ”,

организатор Дом омладине Крагујевац, продукција Културни центар Горњи Милановац

10. мај 12.00 часова

Мала сцена Књажевско-српског театра

РАДИОНИЦА „ДРАМАТИЗАЦИЈА САВРЕМЕНЕ КЊИЖЕВНОСТИ – ИЗАЗОВИ И РЕШЕЊА”,

Милош Латинковић, књижевник

11. мај 12.00 часова

Мала сцена Књажевско-српског театра

ПРЕДАВАЊЕ „МИСЛИ ЈОВАНА СТЕРИЈЕ ПОПОВИЋА О ПОЗОРИШТУ И ГЛУМИ”,

др Немања Савковић, доцент на Факултету уметности Универзитета у Приштини

13. мај 18.00 часова

Мала сцена Књажевско-српског театра

ПРЕДАВАЊЕ „ЈОАКИМ ВУЈИЋ: СРПСКОГ ПОЗОРИШТА КАМЕН ОДБАЧЕНИ, КАМЕН УГАОНИ”,

др Исидора Поповић, театролог

14. мај 18.00 часова

Мала сцена Књажевско-српског театра

ПРЕДСТАВЉАЊЕ МОНОГРАФИЈЕ „СНЕЖАНА КОВАЧЕВИЋ: ТИХИ МАЈСТОР ВЕЛИКОГ УМЕЋА”,

Зоран Јеремић, приређивач монографије, Зоран Жеравчић, представник издавача – „Колектив” Ужице и мр Немања Ранковић, глумца и редитеља

ПРАТЕЋИ ПРОГРАМ

РАДИОНИЦА: „ДРАМАТИЗАЦИЈА САВРЕМЕНЕ КЊИЖЕВНОСТИ – ИЗАЗОВИ И РЕШЕЊА”, МИЛОШ ЛАТИНОВИЋ, КЊИЖЕВНИК

10. маја на Малој сцени Књажевско-српског театра одржана је радионица „Драматизација савремене књижевности – изазови и решења”. Књижевник Милош Латиновић, који је ове године на 58. Фестивалу „Јоаким Вујић” и у улози критичара, говорио је присутним студентима Филолошко-уметничког факултета о драматизацији књижевног дела.

Наводећи примере из класичне и савремене књижевности присутни су дискутовали о разним аспектима драматизације и преношења књижевности на позоришну сцену и филмско платно. Питања верности оригиналном тексту при драматизацији, нарушавање аутентичности и употреба разних видова адаптације текста била су централна питања о којима су присутни говорили. Милош Латиновић је истакао да исту драму можемо приказати на различите начине служећи се другачијим сценским решењима, решењима које доноси режија, и да у томе лежи магија позоришта. Али да би дошли до магије позоришта морамо да имамо драмско дело, драматизовано дело или адаптирано дело, драму „по делу”, и све су то легитимни драмски поступци. Највећи изазов је разликовати ове поступке и знати, у позоришном смислу, шта је добра драматизација јер није изневерен предлог, шта је добра адаптација која је нпр. изменила жанр или карактер лика.

Присутни учесници радионице говорили су и о својим искуствима при преношењу књижевног дела на сцену, различитим изазовима са којима су се сусрели током овог процеса.



САВЕТ ФЕСТИВАЛА

Спасоје Ж. Миловановић, директор Народног позоришта у Нишу

Младен Кнежевић, директор Књажевско-српског театра

Владимир Ђуричић, директор Позоришта тимочке крајине „Зоран Радмиловић” Зајечар

Градимиr Филиповић, директор Народног позоришта Пирот

Предраг Радоњић, директор Народног позоришта Приштина

Бранислав Недић, директор Крушевачког позоришта

Зоран Стаматовић, директор Народног позоришта Ужице

Миодраг Динуловић, директор Краљевачког позоришта

Сеадетин Мујезиновић, директор Регионалног позоришта Нови Пазар

Драган Марјановић, в. д. директора Народног позоришта Лесковац

Ивана Недељковић, директорка „Пулс театра” Лазаревац

Владимир Василић, в. д. директора Шабачког позоришта

Јелена Стојановић Патрногић, директорка Позоришта за децу Крагујевац

Милица Радуловић, директорка Позоришта лутака Ниш

Ненад Јовић, директор Позоришта „Бора Станковић” Врање

Братислав Јанковић, директор Градског позоришта Чачак

ТИМ 58. ФЕСТИВАЛА „ЈОАКИМ ВУЈИЋ”

Директор

Младен Кнежевић

Извршни продуцент

мр Војо Лучић

Односи са јавношћу
и маркетинг Фестивала
Јована Перић

Техничка координаторка
Ана Колбјанова

Техничка подршка
Ненад Милорадовић

Екипа технике

Владан Бркић, Зоран Стевановић, Страхинја Ђорђевић, Марија Вујичић, Саша Ђорђевић,
Никола Манић, Саша Радивојевић, Иван Филиповић, Добрица Андрић, Зоран Јокановић

Административно-правни послови

Светлана Борковић, Надица Огњановић

Рачуноводствени послови

Данијела Миленковић, Снежана Недељковић, Данијела Стевић, Снежана Ристић

Домаћини труппа

Александар Милојевић, Јасмина Димитријевић, Чедомир Штајн, Ненад Вулевић, Сања Матејић,
Марија Ракочевић, Александар Милорадовић

Видео продукција

Дарко РИОТ

Билетарница

Милица Ђорђевић

Разводнице

Марија Пековић и Милица Савић

Волонтери/ке

Канцеларија за младе Крагујевац – Бојана Крстовић, Петра Гавриловић, Хелена Арнаут, Јована Марковић,
Софија Стојановић, Жељка Вукићевић, Лазар Станојловић, Емилија Савић, Катарина Марковић, Данијела Пантовић,
Ђорђе Петровић, Никола Шаркочевић, Александра Чупић, Александра Трговчевић

